

Плодородието щѣше да бѣде голѣмо и тази година. Радостта на селянитѣ се губѣше въ грижитѣ и безпокойствието около прибирането на тоя обиленъ плодъ. Тежка щѣше да бѣде жетвата, а при тия високи и гъсти стѣбла на житата още по-тежка щѣше да бѣде вършитбата. И цѣло Люляково облекчително въздъхна и се зарадва, когато всички се увѣриха вече, че вършачката ще дойде. Повече отъ двацѣтѣ чифта волове отидоха въ града, за да я взематъ. Минаха се день-два — вършачката не дойде. И селянитѣ, недовѣрчиви и прѣдпазливи, каквито си бѣха, отново се разколебаха въ надеждитѣ си. Но все пакъ всички чакаха.

Бѣше недѣленъ день. На мегдания прѣдъ черквата младитѣ почнаха да се събиратъ на хоро. Никой не очакваше нѣкое особено събитие. Въ крѣчмата на Къня имаше много хора. Тѣ се разговаряха спокойно и тихо, пиеха по чашка ракия или пѣкъ кафе въ голѣми турски филджани, напѣстрени съ червени и сини пера. За вършачката никой вече не споменаваше. Изведнажъ нѣкой извика отъ вратата :

— Вършачката иде! Вършачката!

Кой бѣше тоя, никой не можа да разбере, защото той само показа главата си, извика и се изгуби. Но тоя сигналъ стигаше. Колкото хора имаше въ крѣчмата, веднага скочиха отъ мѣстата си, единъ прѣзъ други се втурнаха навънъ, събраха се на купъ и се загледаха на западъ. Черна ивица прѣсичаше зеленината на нивитѣ, вглѣбяваше се и лжкатушеше изъ тѣхъ, като коритото на рѣка. Това бѣше пѣтьтъ, който идѣше отъ града. И ето тамъ, на самата линия на хоризонта, се очѣртаха чернитѣ силуети на голѣмо множество отъ хора и добитѣкъ. Идѣше вършачката. Различаваха се двѣ отдѣлни групи. Тѣ навалиха по отсамната страна на хълма и съвсѣмъ ясно вече се виждаха. Напрѣдъ вървѣше бѣла върволица волове и задъ тѣхъ нѣщо огромно и черно. Това